

A teherautó

A csendes, őszi eleji délután óvatosan ereszkedett a ház mögött szétterülő kertre. A gyümölcsfák bágyadtan sütkeztek a napsugarakban. Az itt-ott sárguló levelek között csendben áramlott a fény. Az idő megállni látszott. A fal tövében elheveredett házőrző kutya halkán szuszogott, oldala ütemesen emelkedett és süllyedt. Hosszú szőrre néhol bogáncsok ragadtak, de ez különösebben nem zavarta a házőrzésben. Ha valami zavarta, akkor azok már inkább a szemtelennél is szemtelenebb legyek voltak, melyek gyakorta felbukkantak a ház körül.

A mozdulatlan tetsző délutánon egyszer csak a házból kitódult két ürge, nyolcéves forma kisfiú. Végigvágattak az udvaron, majd az öreg tölgyfa tövében huppantak le. Ugrándozva követte őket a háznál tartott apró ölel is, aki Zsömle névre hallgatott, mert épp olyan kerek volt, mint névadója. Bár talán inkább szélesebb, mint hosszabb. Eredetileg azzal a céllal hozta a család a kertbe, hogy ébren tartsa a falnál heverő lusta, nagy kutyát, aki épp fel is emelte a fejét a hirtelen zajongásra. Körbenézett, majd megint elhomályosult a tekintete és álomba zuhant. Az ő neve egyszerűen Mackó volt, hisz folyton csak aludt, akár egy medve, mely téli álmának közepén jár. Csak az esti időszakban élnékült meg, ami egészen véletlenül pont egybe esett a vacsoraidővel. Ilyenkor erőt vett magán és izgatottan ugrálta körbe lomha testével a lábast hozó gazdáját.

A két kisfiú, egy ikerpár, Titi és Bence játszani kezdtek a vastag törzsű tölgyfa körül. Zsömle izgatottan pattogott körülöttük, vékony hangján el-elvakkantva magát. Mackónak csak a füle rándult egyet, mellyel egy kövér legyet hessegetett el, de csak rövid időre, mert a rovar tett egy kanyart és vissza is röppent a kutya bundájára.

Amikor a fiúk megunták, hogy a fa alatt játsszanak, elhatározták, hogy a hatalmas kert vége felé veszik az irányt. Óvatosan lépkedtek a gyümölcsfák között. A száraz fű halkán ropogott a lábuk alatt. Kicsit mindig féltek, mert mindenféle titokzatos szerkezetek álltak ott a fűben. Sok közülük még a nagyapáé volt, aztán amikor leszolgálták az idejüket, újabb gépek léptek a helyükbe. A kiöregedett masinák pedig ott szomorkodtak mozdulatlanul a kert végében. Esett rájuk az őszi, véget nem érő eső és télen befedte őket a vastag hó. A festék már majdnem teljesen lepattogzott róluk a perzselő nyári napsütésben. Mindenféle gépezet volt közöttük. Régi, állattal vontatott eke, háború előtti cséplőgép, sőt, még egy rozsdás postásbicikli is. Az édesanyjuk állandóan mondogatta, hogy szabaduljanak meg tőlük, de az apának valahogy mégsem volt szíve túladni a nyugdíjazott szerkezeteken. Inkább valahogy mindig húzta-vonta a dolgot az asszonnyal.

A fiúk kedvence az öreg, kiszolgált teherautó volt, ami leeresztett kerekkel állt a kert sarkában. A gyerekek a lépcsőre felállva ezúttal is csalódottan vették tudomásul, hogy az ajtaja zárva. Kíváncsian nézegettek befelé az ablakán. A hatalmas kormánykerék és a hosszú váltókar ámulatba ejtették őket! Egyszer csak egy mély hang szólalt meg:

– Na, gyerekek, irány az ebéd! Így is későre maradt! – lépett ki a fák közül édesapjuk.

Az ikrek leugrottak az autó lépcsőjéről, még visszapillantottak rá, de korgó gyomruk azt parancsolta, hogy induljanak tüstént a konyha felé az apjuk mögött.

– Nézegethetitek még eleget a teherautót! – dörmögte a férfi.

A konyhába érve édesanyjuk fáradt mosollyal fogadta őket:

– Csakhogy meglettetek! Már kihűlt az ebéd! Délután van – pillantott a kiméreten kattogó faliórára. – Merre kószáltatok?

– Megint a teherautót kerülgették! – válaszolt az apa helyettük.

Az asszony a fiúk elé tette a tányérokat. Bennük sápadt, sárga krumplifőzelék lapult. Az ikrek csodálkozva néztek fel. Titi, aki egyébként a szelídebb volt, megkérdezte:

– Semmi nincs hozzá?

Az édesanyjuk sóhajtván a férjére nézett, aki először lehajtott fejjel kavargatta a saját, még kisebb adagját, majd a fiúk szemébe nézett:

– Tudjátok, most sem édesanyátoknak, sem nekem nincs munkánk. Kicsit nehezebb idők következnek, amíg nem találunk. Sajnos az egész faluban alig akad, sőt a környékbeli falvakban sem jobb a helyzet. De ígérem, igyekszem. Csak addig nagyon be kell osztanunk azt a keveset, amink van. Meg tudjátok ezt érteni?

A fiúk bólogatva kezdték kanalazni a főzeléket, amiben alig akadt krumpli, inkább csak a lisztes rántás töltötte ki a tányért.

– El kellene adni a sok kacatot hátulról. Csak adnának valamit érte – mondta az asszony – ott az a teherautó. Nem tudnád megjavítani?

A férfi némán ült, az ikrek aggódva néztek rá. Imádták az öreg járművet.

– Apa, beszállhatunk délután?

Az bosszúsan válaszolt:

– Tiszta piszok belülről. Csak moshatná anyátok a ruhátokat! – zárta le ellentmondást nem tűrően a kérdést.

Ebéd után aztán a fiúk megint csak a teherautó körül ólálkodtak. Bence egyszer csak Titihez fordult:

– Te, Titi! Csak jó lenne beszállni. Hozzuk ki a kulcsot! Láttam, hogy hol van.

– Nagyon kikapnánk érte.